

Kreativitás és tehetség az anyai szeretet szolgálatában

Ajándék gyerekeknek és anyukájuknak

Ötgyermekes keresztény anyukaként nagyon hálás vagyok a sorsnak, hogy ismerhetem Vikit. Vannak olyan emberek, akiknek jó a közelükben lenni. Istenhítről, vallásról, politikáról nagyon kevés szó esett közöttünk, mégis érezzük egymás rezdüléseit. Mindig akadt olyan dolga az életnek, amiben osztozhattunk és segíthettünk egymásnak. A hétköznapi kitartó szeretete emeli az embert nem hétköznapivá. A mai teljesítményközpontú világban kevés kiváltságos ember nem téveszt irányt és arányt. Vikinek ez valahogy sikerül.

Ő egy fiatal anyuka, aki most éli meg azokat a nehézségeket, amelyeken valamikor 18-20 évvel ezelőtt én is átmentem. Részben viszontlátom törekvéseimet, de leginkább ámulok és bámulok azon, hogy mire képes az anyai szív.

Viki elismert, több jelentős díjjal rendelkező sikeres divattervező és stílus tanácsadó. Felsorolni is hosszú volna a díjakat, az állami kitüntéseket, amelyeket az elmúlt 15-16 évben neki ítéltek. A külföldi kiállítások, különböző újságcikkek, formatervezés, lakberendezés, divattervezés, színházi ruhatervetés stb. Minden, amihez nyúl, tehetségéről árulkodik.

Most mégsem ezért írok róla. Olyan embernek ismertem meg, aki mindig alázattal kezd bele mindenbe, és nem adja fel addig, míg marandót nem alkot. Igényessége megmutatkozik hétköznapijaiban, a lakásán, a gyermekével való foglalkozásban is. Olyan családi háttérrel varázsol gyermekének, ahol apa és anya együtt készítenek kiságyat vagy festenek a gyerekszoba falára, ahol a gyerekekre szánt idő fontosabb minden dínál és minden kitüntetésnél.

Egy nap azzal jöttek a gyerekeim, hogy átmehetnek-e Vikihez, mert Petinek (Viki kislánya) van egy saját könyve. Hittem is, meg nem is, de átengedtem őket. Később rákérdeztem erre a könyvre.

– Van valamilyen saját könyve a Petinek?

Viki szerénykedve mondja:

– Tudod, hívtak vissza dolgozni, és nagyon jólesett, hogy számítanak rám, de Peti még nincs hároméves sem, és nem tudom hova tenni őt, ha munkám van. Most élelem át én is a kismamák

azon gondját, hogy a gyermekem mellett maradjak, vagy a karrieremet építhessem tovább. Bizony, nem könnyű a döntés, és az anyagi szempontok sem mellékesek. Most szembesülök azzal, hogy milyen nagyon nehéz az elválás. Ha úgy döntök, hogy bölcsődébe megy, akkor mit tehetek, hogy megkönnyítsem Peti és a magam számára is az elválást?

Átéreztem Viki helyzetét, és bölcsőket mondtam: a munka nem választás a gyereked és a karriered között, hiszen a gyerek gondja mindenképp megmarad, inkább az a kérdés, jut-e annyi idő rá, amennyit igényel, és találsz-e olyan helyet (bölcsődét), amit Peti is elfogad.

Na, nem mintha ezzel sokat segítenem volna neki! Elszaladt a könyvesboltba, hogy könyvet keressen a témáról. Talált. A könyv szerzője azt tanácsolja a szülőknek, meséljenek a bölcsődéről a kisgyermeknek, hogy mi is fog ott történni vele. Mese? Akkor indulás mesekönyvért. Két hétig keresgéltem a könyvesboltokban és az Interneten.

– Ilyen témájú mesekönyvet azonban a mai napig nem találtam – mondja tovább Viki. – Nos, rendben, gondoltam, a keresésre szánt felesleges idő helyett inkább magam készítek könyvet. Aztán egy kis előtanulmány után nekifogtam. A tanácsokat, amelyeket kaptam, megfogadtam. Legyenek rövid mondatok, legyen egy kis meseszerűség, mégis a valóságról szóljon. Így készült el Peti „házi mesekönyve”.

Ámulok és bámulok a történeten, Viki látja rajtam a csodálat és a hitetlenkedés váltakozó játékát, és invitál:

– Gyere, nézd meg!

Lapozgatom a kis könyvet, és mint anyának ellágyul a szívem azon, mire képes az anyai szeretet, ha tehetséggel és kreativitással párosul. Mint pedagógus pedig azon ámulok, hogy milyen gyermekközeli, lágy szavak, és igényes, színes szép rajzok díszítik a lapokat.

De itt még nem ért véget a történet. Az élet úgy hozta, hogy Peti mégsem ment bölcsődébe. Viki úgy érezte, még nem volt itt az ideje a leválásnak, hiszen Peti megkésztetett beszédfejlődése újabb kihívást jelentett az anyai gon-

doskodásnak. Viki próbálkozott kreatív foglalkozásokkal: kókaticafestés, csigavonat- és papírhajó-készítés, buborékfújás, diótörés, dióhajó-készítés és még sorolhatnám, mi minden. Néhány dologban az én két legkisebb lányom is boldog játszótársa volt Petinek és Vikinek. Az önfelelt játszódás azután estére vers vagy mese formájában altatta el Petit. Peti újra és újra kérte ezeket a verseket:

– Hajómese, csigamese – és anyukája csak írt, írt a kisfiának.

Újabb két könyvre való anyag született a sok versből, de ezeket még most rendezem.

– Most már úgy gondoltam, logopédus tanácsát is kikérem – mondja Viki.

És a tanácsokat beépítve a hétköznapi életbe, ontotta magából a verseket, hogy segítse kislánya beszédfejlődését.

– Az alapelv ugyanaz: rövid mondatok legyenek, a valóságról szóljon, egy kis meseszerűség legyen benne, és most már egy negyedik elem is megjelenik...

– Az ismeretbővítés, a szókinccs növelése – mondom én mint pedagógus, és Viki bólogat.

– Persze az élet nemcsak erről szól, hanem ünnepekről, születésnapról, karácsonyról, évszakokról is.

– Végül is ezek ismétlésével is tanul a gyerek, főleg, ha a valóságélmek annyira érintik őt, mint Petit – gondolom, és mondom félhangosan –, milyen kár, hogy nem lehet minden gyereknek saját mesekönyve.

– Te, nem gondoltál még arra, hogy ezt a kincset másokkal is megoszd!?

– A karácsonyi mesekönyv a Könyvmolyképző Kiadó gondozásában már kapható a könyvesboltokban. Nézd! Ez a borítója – mondja lelkesen, mégis szerényen:

– Csilingelő – betűzgetem szemüveg nélkül a számítógépen.

És valóban csilingelnek a sorok, a rajzok karácsonyi illatokat idéznek bennünk, és megtelik a kis dolgozószoba melegséggel és szeretettel, örömmel, amelyet csak egy olyan művész és olyan édesanya képes elővarázsolni, mint Gyarmati Viktória.

Pappné Groszmann Hajnalka